
Tohle nevyžehlíš

Na zdraví si dopřeju další plnou sklenici zkapalněného lepšího stavu, ve kterém se dá přežít, trochu zapomenout a později snad i usnout.

Krkolomně rvu špunt ze sedmičky vína. Ne a ne to otevřít, kruci! Jsem na pokraji pláče a moc dobře vím, že to není zátkou, ale životem.

Potácím se kuchyní s láhví mezi stehny a utěrkou v ruce. Snad za deset minut zápolení a slov s hvězdičkou se mi konečně podaří tu blbou láhev otevřít. Příště si koupím krabicové, přísahám na holý pupek! Ať si o mně prodavačky v místním vesnickém krámě myslí, co chtějí. Ať vypadám jako alkoholik, jako nuzný bezdomovec z parku. No a co. Co ty báby vědí o samotě?

Určitě jsou spokojené, všechny do jedné tak vypadají. Žijí si jednoduše, možná je sem tam napadne, že jim utíkají hvězdy, a přitom jim vesmír leží u nohou. To obyčejné je nejvíc, jenomže to se časem okouká a pak už to člověku ani nepříjde.

Představuji si, že každá z nich má doma svého Jardu, který si odpíchne ve dvě odpoledne někde v továrně, dvě roz dováděné děti s poznámkami v žakovské a pusou umatlanou od čokolády. Mají všechno. Všechny. Závidím jim, i když vím, že závidět se nemá. Nahlas bych to neřekla, ale právě pro takový život ve čtyřech bych momentálně vraždila.

Nemám okroužkovaného Jardu, děti ani čokoládu...

Naprosté ticho v obýváku rozráží každé vyťukané písmeno esemesky. Omámeně a otupěle si vybavuji nostalgický text, který jsme si spiklenecky milenecky s Tomášem šeptávali kdysi. Kdysi dávno, snad už před naším letopoč-

tem. Tehdy, když ještě nezapomínal, když mě nosil na rukou, když odcházel od ní ke mně...

A pak už si nepamatuju nic víc než úporné křeče v bříše, potem spleené vlasy na čele, dávivý reflex a celonoční objímání chladné záchodové mísy.

• • •

„*Vzdálenost probouzí lásku...*“

Hm. Zvednu obočí a snažím se tvářit neutrálně nad zrovna přijatou zprávu od: Lenka Sluníčko. U mě jak kdy, hledím na displej. A především jak s kým. Kdyby tu tak Lena byla! Když je té dálky víc než blízkosti, tak asi horko těžko, že...

Moc dobře vím, že je to moje vina, že se Lence nevěnuji tak, jak si zaslouží. Ještěže je tak silná. Chápe situaci. Je to milionová ženská. Lepší a chápavější bych těžko našel.

S povzdechem hodím mobil do kapsy džín a dál předstírám, že se přechoťně věnuju funkci neplaceného nosiče zavazadel své dcery a bývalé manželky. Otročina ve čtyřiceti stupních ve stínu.

Kdyby mě za tu přetvářku platili, přišel bych si možná na větší prachy než v projekční kanceláři!

Leno... Kdybys tohle viděla, věřila bys, že opravdu nemáš čeho litovat a na co žárlit.

Jdeme úzkou asfaltovou, snad do bodu varu vyhřátou cestičkou vedoucí k hotelu, a já si příkazuju, že se musím začít chovat normálně vesele, natěšeně, usměvavě, tak jako každý smrtelník na dovolené.

Vždyt mě osm dní na větrných Kanárech vyjde na pěkných padesát táců! Očekávám, že si tady odpočinu, o to mi jde. O odpočinek a čas strávený s dcerou. To potřebujeme nejvíce. Všudyprítomnou solí trochu poslepopat a nabalzamovat krevní pouto.

Neočekávám žádné velké povyražení, žádné ohňostroje zábavy. Chci jen přežít a vysadit a být co nejvíc začleněn do rodiny. A teď? Nesmím si pobyt protivit, i když mi z hlavy strhl značkovou kšiltovku poryv teplého mořského větru...

Ach jo. Bývalá žena, moje stále milované dítě a já myšlenkami u Lenky. Pěkně doma na Moravě, ve svém klidném přístavu, ve svém spokojeném životě.

Kdyby bývalka nebyla tak nezdravě upnutá na Sašu, mohl jsem vzít místo ní Lenu. Báječně bychom si užili všichni tři. Jenomže to by Věrunka nepřežila.

V jejích očích se o několik let mladší macecha není schopná postarat o sebe, natož o její nadprůměrně inteligentní sedmiletou dcerunku. Teda její... A taky mojí, samozřejmě! Ex si myslí, že zlatým hřebem dovolené bez její maličkosti by bylo potápění mezi žraloky bílé.

Vysvětlování, že Lenka je opravdu, ale opravdu jiná, je házení hrachu na zeď. Věra Lenku nemá ráda a asi se to nezmění, protože jak každý ví, současné a bývalé ženy si nerozumějí. Ani u nás nedošlo na světlou výjimku.

Věra je všemi mastmi mazaná ženská. Prozíravá. Dokáže těžít z mála. Má ostré lokty.

Moc dobře ví, že by se sama na Kanáry nikdy nepodívala, proto mě snese. A víte, kdo jsem já? Jak bych se mohl jmenovat? Oslíčku, otřes se.

Úspěšně dělám, že to nevidím, protože dcera je spokojená. A to je hlavní, nej?

V dálce vidím hotel, vedle se třepou vlajky. Už jsem blízko. Musím se co nejdřív aklimatizovat, jinak ve mně bývalá začne číst jako v otevřené knížce. Docvakne jí, proč se nesměju jako po litru červeného. Sám jsem se zařekl, že s nimi na dovolenou dobrovolně pojedu a teď se tvářím jako boží umučení.

A to se mi – kdysi v zimě – zdálo, že tahle dovolená je super nápad. Jednou jsem vracel Sašu z prosáňkovaného víkendu. Lenka se doma objímala s chřipkou a lipovým čajem, proto s námi nebyla, tak jsem zcela neprozíravě přijal Věřino pozvání na kafe.

Ex zrovna náhodně rozjímal nad pestrobarevnými katalogy s first minute. Opravdu to byla tak obrovská náhoda?

A mně připadalo vhodné nabídnout se, či spíše galantně se obětovat, obětovat sebe, Lenku, prachy, čas... Dát vše na zlatém podnosu pod nos Sašence. A ex. Co by otec pro dceru neudělal. Obzvlášť když ji v necelých pěti nechal na krku manželce a dodnes ho tíží svědomí. To kafe mě stálo dese-

titisíce. A možná má nevyčíslitelnou hodnotu, když vezmu v potaz Lenino strádání a sebezapření.

Vzmuž se, chlape! Neřnuj jako baba, nadávám si v duchu a téměř se kopu do zadnice, abych se povzbudil a vyburcoval. Potřebuju upnout pozornost na současnost a ne převalovat jako hovnivál obrovskou kouli minulosti bezcílně sem a tam.

Místo koule vláčím za sebou tři kufry. Svůj stříbrný, druhý červený a nejmenší a nejtěžší růžový. Co se stane, když se smíchá stříbrná a červená? Vyleze z toho rozmazlená Šípková Růženka.

Barevná zavazadla mají snad přes padesát kilo. Nechápu, že tohle ex prošlo při odbavení bez doplatku za nadváhu. Jo, vlastně jo, dávám si do souvislostí, proč. Po minutce mám jasno.

V Brně u přepážky seděl vykulený mladík a ten se spíš soustředil na její dekolt v křiklavém topu, co by si bez ostudy mohla vzít i luxusní děvka k tyči. Hleděl na ni přesně jako já před jedním desetiletím. Ten pohled a spadlou bradu jsem rozpoznal bezpečně.

Tehdy mě Věra uhranula. Mě! Logicky uvažujícího stavaře. Podala si mě bez velkých cavyků. Vycucla mě labužnický, na jeden nádech, jako čerstvou ústřicí. Během hodiny v její přítomnosti se ze mě stala jen nepoužitelná schránka, skořepina nevábneho vzezření. To cenné, dobré si popapala citronem dle chuti a slupla. A já se dal.

Nemohl jsem jinak, byl jsem mladý a poprvé v životě nepřemýšlel mozem, ale rozkrokem. Jednoduše to nešlo, popadl mě takový chtíč, že jsem se sotva držel na odkrvených nohou.

Bože, jak ona tenkrát vypadala! Oživila Kleopatru? Byla úchvatná. Hovořila lehce oduševněle, přitom ne tolik, abych se cítil převálcovaný nebo zatláčený do kouta. Věděla, jak mě svést. Kdy povzbudit, kdy probudit soucit neveselou historkou, kdy naopak zalichotit, kdy zakřivit malinová ústa do obdivného ó.

Manipulovala opatrně, jemně žensky, obratně, v neviditelných rukavičkách. Chytře a tak, aby nevytvořila otisky, aby nebyl objeven předmět do-ličný, aby nebyl pachatel, aby zůstala jen oběť. A já, jako ochočený kohoutek, jí od prvního dne poslušně zobal zrní z dlaně.

Z její hebké dlaně.

Byla kočka, Ivice, žensky tvarovaná tak akorát – kyprá bohyně. Sebejistě a svůdně kroutila boky, nesla se na vysokých jehlových podpatcích a štěbetala na svého lapeného ptáka zdobnělinami sladkými a lepkavými jako cukrkandl.

Černohřívá zelenooká šelma na lovu. Prostě nenápadná kudlanka nábožná v převleku panterky.

Byl jsem na tom stejně jako teď mladík na letišti. I já na několik let zcela zapomněl vnímat jakékoli číslice. Kašlal jsem dokonce i na minusové položky v bankovních výpisech.

Její plusy byly přece do očí bijící. Podstatou všeho se stala ona – má bohyně. Potkala mě pravá životní láska, myslel jsem si naivně.

Měl jsem oči jen pro ni. Později i pro její rostoucí břicho jménem Saša, naši neutuchající lásku.

Po čase delším než normálním jsem si konečně uvědomil, že jsem samečkem bez hlavy. Ba co hůř, že jsem i bez kudlanky, protože ta si v nedalekých lovištích hledala jiného samce s poloprázdnou hlavou a naditou šrajtoflí.

Ale co bylo, bylo.

Teď je to jinak. Minulost nezměním. Ale uznávám, že dodnes na ni není špatný pohled. Sice trochu přibrála, asi jako každá, co porodí, ale je v normě, neroztekla se. Je oplácaná na těch správných místech.

Ale mě už nerozhází. Už totiž nejsem nadržený mladík, vytřeštěný z velikosti čtyři na ženském hrudníku. Ostatně, až na ni, já vždy dával přednost ženským, které jsou méně prostorově výrazné. To se mi líbí, to mě rajcuje. Moc. Nejvíc. Maximálně.

Moje Lena taková je. Křehká. Evokuje mi tím nevinnost, mládí, skromnost, něhu. Útlý pas, téměř průsvitná, pihami posetá hebká pokožka, vystupující klíční kosti, náznak pánevních, to ve mně startuje primitivní pudy. Jsem lovec, samec – a ona něžně třepetající se stvoření, co musím chránit. Krev se mi hrne do slabin a pulsuje v tříslech jen při té představě.

Já jsem úplně jiný. Protiklady se přitahují, říká se. Celý život bojuju proti ochrannému tukovému prstenci v pasové linii, alias známému pivnímu mozolu, prostě té hnusné pneumatice. Čím starší jsem, tím víc tuku na bříše mám.

Vysmívá se mi při každé zdolané sklapovačce. Snažím se večer nejíst a radši nesklapovat, abych nebyl zbytečně demotivovaný. Není to ideální kombinace, vím.

Asi proto bezmezně obdivuju štíhlost. Takovou od přírody danou, ladnost rýsujících se svalů. Lena mě vzrušuje, moje krásná blondýnečka, vážně mám doma abnormálně hezkou ženskou. Potkalo mě štěstí.

„Tomáši! Kdes byl takovou dobu? Já se Sašenkou spíme v ložnici a ty tady na tom rozkládacím gauči, nevadí?“ ptá ex řečnický, ve skutečnosti označuje a dlouhým rudým nehtem ukazuje na světlou popraskanou koženkovou dvojsedačku. Na moje místo, moje lože.

Ok. Žádný problém. Na gauči jsem naposledy nocoval, když jsme se my dva rozváděli. V její přítomnosti si lepší lůžko ani nedovedu představit. Prostě Věra rovná se gauč s deseti vrzajícími pružinami tlačícími rovnoměrně po celém těle.

„Jasně, v pořádku. Kam ti můžu dát kufr?“

Jak říkám – na dovolené jsem se z inženýra vypracoval na potupnou funkci nosiče a pochodující platební kartu bez PINu.

„Ke skříni v ložnici!“ zaječí jako Hitler odněkud z chodby.

Žádné děkuji, prosím, byl bys tak hodný a...

Celý vzteklý vleču ty blbé kufry za sebou. Mám sto chutí se svalit na přidělený gauč, vzít si z minibaru jakýkoliv alkohol, zapnout bednu s fotbalem a klímbat, dokud mě to nepřestane bavit nebo neusnu.

Místo toho mě čeká různorodý kulturní program. Návštěva místních krámků, obcházení slunečníků na pláži a palačinky se zmrzlinou. Čím dýl tady jsem, tím víc tuším, že tenhle nápad byl zásah mimo terč.

Můj život je už dlouho jiný. Lena je mírná jako vítr v jahodách. Jemná, snová, chytrá ženská dokáže s chlapem zázraky. Jsem na její způsoby mluvy a chování tak navyklý, že mi rázné chování bývalé nebývalé vadí a připadám si jako mezi štamgasty ve vesnické zaplivané putyce. Vole sem, vole tam a já jsem přemísťovaným kastrovaným samcem tura domácího. Musím se Leně ozvat, že jsem v pořádku na místě, slíbil jsem to.

„Tatííí, mám hrozný hlad! Pojďme jíst! Pojďme, já už to nevydržím!!!“ zavříská mi Saša do levého ucha, že málem ohluchnu.

Snažím vystrachat mobil z modré sportovní příruční tašky, ještě přepnutý na letecký režim, a nervy mi tečou asi tak jako čůrky potu po spáncích. Nejraději bych té rozmazlené fifleně, co mi říká tati, dal pár facek. Ať se kočička probere a chová se těch pár dní normálně. Pochopitelně to neudělám.

„Tatííí! Tááááátoooooo!!!“

„Sašo! Kruci! Jak se to chováš!? To musíš tak křičet?“ Třikrát se zhluboka nadechnu a zahledím se do dceřiných nepřiliš spokojených černých očí. Pak pokračuju o poznání mileji.

„Řekni mamince a hned můžeme jít.“